

Csillagpaff

Mocsári Füzi
és az elveszett kedd

DOMINIQUE VALENTE

Mocsári Füzi egy boszorkánycsalád legifjabb tagja, és neki jutott a legkisebb varázserő – ugyanis ő csak az elveszett holmikat tudja megtalálni, mint például zoknikat vagy fából készült műfogsorokat... Hasznos, de azért nem kifejezetten izgalmas...

Am egy szép napon váratlanul megjelenik Füziéknél Csillagpaff legesleghatalmasabb boszorkánya, Moreg Vaine, és a lány segítségét kéri. Egy egész nap – hogy pontosak legyünk: a múlt kedd – eltűnt. Teljesen.

Igy Füzi és Moreg Vaine veszélyes kalandra indulnak Csillagpaff vad vidékén, hogy megtalálják azt, amit elvesztettek. Azonban ha nem sikerül kideríteniük, hogy mi történhetett a hiányzó nappal, akkor annak az egész királyságra nézve súlyos következményei lesznek, sőt az egész univerzum széthullhat.

„Mocsári Füzi egy igazi példakép. Lehet, hogy nem ő a leghatalmasabb boszorkány, de erős, bátor, és helyén van a szíve.”

Lili

„Nagyon élveztem Füzi kalandját. Rengeteget nevettem a vicces szituációkon. Ugyanakkor egy kicsit szomorú is lettem, amikor kiderült, mi történt az eltűnt nappal.”

Zénó

DOMINIQUE VALENTE

Csillagpaff

Mocsári Füzi
és az elveszett kedd

— részlet —

1.

A lány, aki elveszett holmikat talált meg

A legtöbben azt hiszik, hogyha valaki varázserővel születik, az olyan, mint egy valóra vált álom. Ez azért van, mert azt feltételezik, a varázserejük csakis *izgalmas* lehet, például tudnak repülni, láthatatlanná válhatnak, vagy valamelyik idegesítő rokonukat disznóvá tudják változtatni. Azt hiszik, hogy a varázslás egy nagy lakoma, ahol mindent feltálnak, és csak válogatni kell belőle.

De Csillagpaff világában hiába ér valakit az a szerencse, hogy kap némi varázserőt, nem mindenkinek jut az igazán finom falatokból – mondjuk triplacsokis piskótatortából. Vannak, akik csak a répacsikokat kapják, amiket igazán senki sem akart megenni. Úgy tűnt, hogy Mocsári Füzi esetében is ez a sajnálatos eset

történt – Füzi volt a Mocsári család legifjabb, legkisebb varázserővel bíró tagja.

Neki olyan különleges képesség jutott, ami a legtöbb ember szemében nem egy varázserő-lakomáról származott, hanem inkább a mágia szemétdombjáról. Hasznos volt, de nem kísérte hangos csattanás, durranás, és nem is sistergett.

Kicsit sem csattant, halkan se durrant, bár ha hunyorított az ember, akkor mintha némi sistergést lehetett volna látni.

Füzi varázsereje ugyanis abban rejlett, hogy képes volt megtalálni az elveszett tárgyakat.

Mint például a kulcsokat. Vagy a zoknikat. Vagy nemrég az öreg Negyedhang Jeremiás faprotézisét.

Az egyáltalán nem volt vicces: a nyáltól ragacsos fogsor Füzi kinyújtott tenyerében landolt, mivel

Fickó szájából pottyant ki, aki Negyedhangék vénséges vén bullmasztiff kutyája volt.

Negyedhangék kifizették az egy spurglit – hatéves kora óta ez volt a fix díja –, így Füzi eldöntötte, hogy már épp ideje lenne emelni. Arra is megesküdött, hogy ezentúl mindig lesz nála egy meritőháló, amivel elkaphatja majd a gusztustalanabb tárgyakat.

Így hát ugyan nem ez volt a legjövödelmezőbb varázserő, de azért meg lehet keresni vele a napi betevőt – ami általában egy fél vekni kenyeret jelentett. Azért ez is valami. Feltéve, ha nem hasonlította össze a középső testvére, Kamilla varázserejével. Ő ugyanis, nemrég Garron Jensennél *pusztán az akaratával* fel-emelt egy ekét (szamárral együtt).

Hoppá... Kamilla varázsereje azért *egy kicsit* látványosabb.

Füzi hat éves volt, amikor végre megjelent a varázsereje, és ekkor az apja elmagyarázta neki, hogy különböző emberek élnek a világban. – Mindegyikükre szükség van, mindannyian fontosak. Csak egyesek jobban magukra vonják a figyelmet, mint mások. Van-
nak olyanok, mint az édesanyád, aki rögtön tiszteletet ébreszt, amint belép valahová. (Azért az sem árt, hogy hallja a holtak beszédét.) Ugyanez a helyzet a nővéreid esetében is. Aztán vannak olyanok, mint én meg *te*.

Ez azért fáj. Egy kicsit.

Füzi – bár a neve csengése alapján másképp képzel-
nénk el – alacsony volt, barna, egyenes szálú hajához
ugyanilyen színű szempár társult. Inkább az édesap-
jára hasonlított, míg nővérei az édesanyjuk feltűnően
szép vonásait örökölték – magasak voltak, fekete ha-
juk csak úgy libbent, zöld szemükre pedig azt mond-
ták, hogy „smaragdfényű.” Bár Füzi le merte volna
fogadni, hogy a Mocsári család egyik tagja sem látott
még közelről smaragdot.

Amikor Füzi Flóri nagyinak panaszkodott, hogy ő
nem olyan kivételesen szép, mint az édesanyja és a nő-
vérei, a nagyi felhorkant. Nem bírta elviselni a hiúsá-
got. Mivel zöld volt a haja, ez talán érthető is. Flóri
nagyi valaha Csillagpaff legjobb főzeteit kotyvasztot-
ta, de most már a legtöbben ”Dilis nagyi”-nak hívták,
mert az egyik bájjal felrobbant a Nacs-hegyekben,
ami számos érdekes utóhatással járt: például megvál-
tozott a hajszíne.

– Nana, gyermekem! Lehet, hogy nem „smaragd-
fényű”, mint a többieké, de éppen olyan jó, különösen
akkor, ha olyasmit kell megtalálni, amit mások nem
igazán vesznek észre – mondta ravaszka mosollyal,
majd a nem túl bizalomgerjesztő főzeteiből betett né-
hány üveggel az egyik padlódeszka alá a padláson –
úgy tűnt, hogy csak Füzi tud erről.

Flóri nagyinak igaza volt azzal kapcsolatban, hogy Füzi észreveszi azt, amit mások nem. Az évek során egyre tehetségesebbé vált ebben. Aznap is ott állt a házuk kertjében a szokott helyén, és az alacsony kőfal körül kígyózó emberek sorát nézte, akik azért jöttek, hogy segítsen nekik megtalálni az elkeveredett holmijaikat.

– Egyszerűen nem találom. Már mindenhol megnéztem... – mondta Ködkürt Prudence a nyitott kapuból.

– A fejedet nem kerested? – kérdezte Füzi.

– Jaj, istenem! – felelte Prudence, amikor a feje búbját tapogatva ráakadt a strasszkövekkel kirakott szemüvegére.

– De buta vagyok! – kuncogta szégyenében, majd elfordult.

– Egy spurgli lesz – mondta Boróka, Füzi legidősebb nővére, aki időközben kijött a házból, és tanúja volt a beszélgetésnek.

– De hát nem is varázsolt! – tette szavá Prudence a meglepetéstől elkerekedett szemmel.

– Megtalálta a szemüveget vagy nem? Azt kapd, amiért jöttél. Arról nem ő tehet, hogy még ahhoz is vak vagy, hogy megnézd a tükörben!

Boróka kérlelhetetlen volt, és szigorúan nézett, amíg Prudence lemondóan át nem nyújtott egy spurglit.

– Én úgy hallottam, hogy a boszorkányoknak nem is lenne szabad pénzt kérniük – nyafogta a sovány Mustár Etelka, aki majdnem a sor végén állt. – Nem kellene hasznot húzniuk a képességükből – mondta jámboran, miközben fürkésző tekintete csak úgy csillogott.

Azt azért el kell mondani, hogy Mustár Etelka azok közé tartozott, akik titokban azt kívánták, hogy Vigyorköd is kapjon tiltott státuszt a királytól. Akkor Füzinek és családjának – *akik aztán tényleg mágusok* – el kellene menni, hogy *Valahol Máshol* lakjanak.

– Ezt meg ki mondta neked? – fortyant fel Boróka, miközben egyre közelebb ment Etelkához, aki a sötét pillantásától mintha egyre kisebbre zsugorodott volna. – Ha az ács csinál neked valamit, akkor kifizeted, nem? A húgom szolgáltatást nyújt neked, akkor az ő esetében ez miért lenne másképp?

– Hát, mert ő *nem olyan*, mint bárki más – suttogta Etelka, miközben két élénk színű folt gyúlt ki az arcán.

Boróka összeráncolta a szemöldökét. – Akkor talán többet kellene fizetned neki – mondta lassan.

Egyszerre mindenki morogni kezdett.

Boróka varázsereje nem pusztán abban rejlett, hogy ki tudta szedni az emberekből a pénzt, hanem hogy bármit fel tudott robbantani. Így hát senki nem méltatlankodott túl hangosan.

Nem akartak feldühíteni olyasvalakit, aki esetleg felrobbanthatja *őket*.

Füzi felsóhajtott. Azt tervezte, hogy egy flörire és egy Leighton-almára emeli a díját, de nem volt biztos abban, hogy ezt úgy a *legjobb* intézni, hogy a félelmetes nővére megszarolja az embereket.

Nem mintha annyira rajongott volna a Leighton-almákért, de Kehes, Jensenék nyugdíjba vonult ugrólova annál inkább szerette. Füzi minden csütörtökön az öreg ló mellett jött el a piacra menet. A falu gyerekei neveztek el Kehesnek, mert ha a ló kibaktatott a mezőre, akkor mindig asztmásan zihált. Figyelembe véve, hogy az állat mindig vette a fáradságot, hogy

üdvözlje, Füzi szerette volna a kedvenc csemegéjét adni neki.

– Az a baj veled Füzi – mondta Boróka, miközben a húga nem tudta nem észre venni, hogy a spurglit azért megtartotta magának –, hogy nem értékeled eléggé a képességedet – bármilyen legyen is az.

– A képességeit? Miféle képességeit? – kérdezte gúnyosan a házból előbukkanó Kamilla, aki vastag, csillogó fekete anyagból készült, tetőtől talpig érő köpenyt viselt.

– Arra gondolsz, hogy egy varázsvéreb? – Gúnyosan elmosolyodott, és Füzi tiltakozásával mit sem törődve Borókához fordult:

– Készen vagy? – Majd elindultak, hogy csatlakozzanak az anyjukhoz, aki a Vándorszerencse Vásárra készült.

Füzi behunyta a szemét, és arra összpontosított, hogy nagyokat lélegezzon. Amikor ismét kinyitotta, látta, hogy a nővérei gyorsan haladnak lefelé a keskeny úton, a fekete hajuk és köpenyük meg csak úgy lobogott mögöttük.

Beletörődve fordult vissza a rá várakozók irányába, ám ekkor meglepetésében nagyot ugrott.

A sor eltűnt, és egy magányos nő állt a helyén. Magas volt, és nádszálvékony. Fekete haja sápadt, karcsú

arcot szegélyezett, melyet magasan ívelt szemöldök tett jellegzetessé.

Hosszú, sötét köpenyt, és hegyes orrú, lila csizmát viselt, az arckifejezésétől pedig Füzi gerince még azelőtt kiegyenesedett, hogy az agya tiltakozhatott volna.

A nő homlokráncolva köszönt rá: – Jó reggelt!

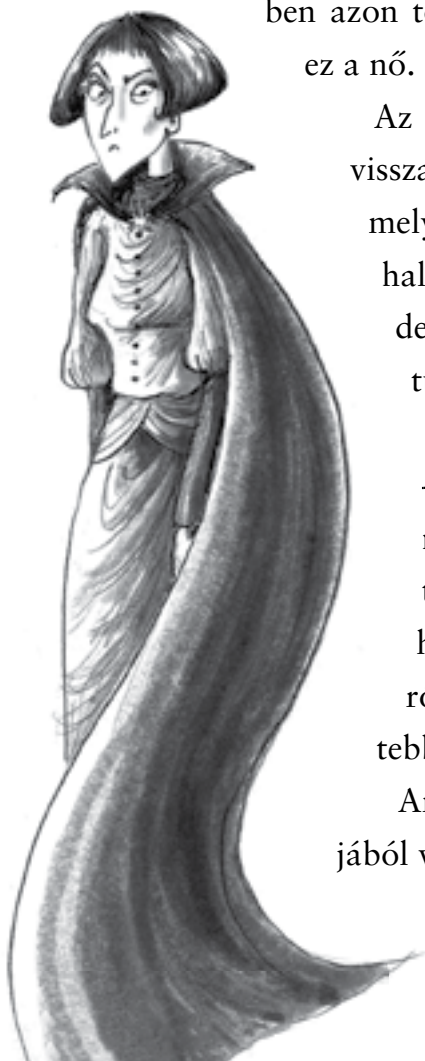
– Jó reggelt...? – nyögte ki válaszul Füzi, miközben azon töprengett, hogy ki is lehet ez a nő.

Az agya egy kis része lélegzet-visszafojtva figyelt. Az a rész, mely úgy tűnt, hogy a térdére hallgatott, ami remegni kezdett, mintha egy olyan titkot tudna, amit a feje nem.

– **Moreg Vaine**

– mondta a nő olyan laza nemtörődömséggel, mintha teljesen hétköznapi lenne, hogy valaki bejelenti magáról: ő Csillagpaff legrettegettebb boszorkánya.

Ami Moreg Vaine szempontjából valószínűleg az is volt.

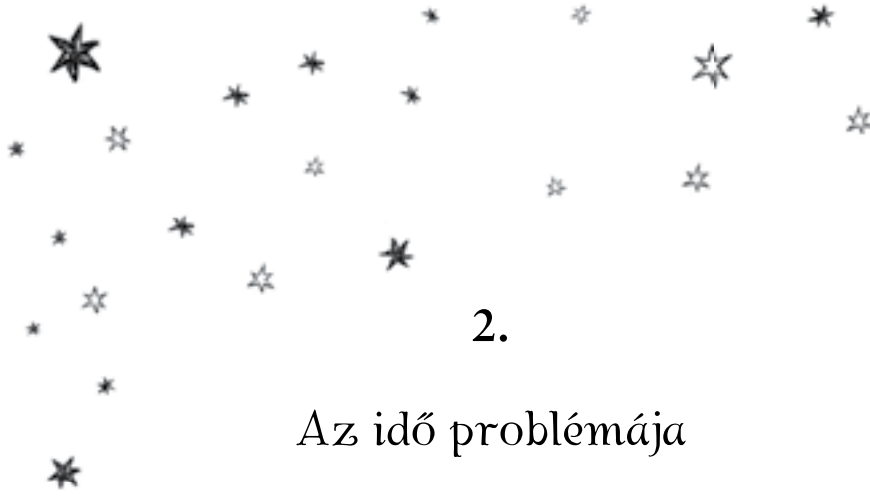
– Jaj nekem! – mondta Füzi. Remegő térde a jelek szerint nem tévedett.

Moreg Vaine mosolyra húzta a száját.

Füzi még évek múlva sem értette, hogyan sikerült megállnia a lábán, biztos volt benne, hogy egy sutto-gás is feldöntötte volna.

Hiába képzelte már el, mi lenne, ha találkozna a hírhedt boszorkánnyal, a legvadabb álmaiban sem gondolt arra, ami ezután következett.

– Mit szólnál egy csésze teához? – kérdezte Moreg.

2.

Az idő problémája

Füzi követte Moreg Vaine-t a házba, és döbbsenten nézte, ahogy a boszorkány meggyújtja a szemet a megfeketedett kőtűzhelyen, majd a régi, horpadt teáskannát teletölti vízzel. Moreg végigtapogatta a köpenyét, elővett egy csomagot, majd a tartalmából egy keveset beleöntött a kannába.

– A Hethal jó lesz – mondta, ujjával az állán dobolva. Aztán mintha egyszerre eszébe jutott volna, hogy mit diktál az illem, megszólalt:

– Ülj csak le! – kínálta helyel Füzit a saját konyhaasztalánál.

Füzi lassan leült. Legbelül halványan pisláskolt benne a remény, hogy ez az egész csak álom – vagy lehet, hogy a boszorkány tévedésből rossz házba jött? Mindenesetre nemsokára előtört belőle az udvariasság,

és azt motyogta: – Ööö... Miss Vaine... Ha szeretné, megfőzöm a...

Moreg legyintett. – Nem kell – emlékszem, hogy mi hol van.

Füzi szeme elkerekedett a meglepetéstől. – Emlékszik?

Moreg kivett két csészét a régi fakomódból, és vállat vont:

– Hát persze. Ugyan sok idő eltelt már azóta, de Esővel régóta ismerjük egymást.

– Maga ismeri az *anyámat*?

Moreg egy kis fehér virágokkal díszített, csorba, kék színű bögrét tett Füzi elé, majd leült vele szemben a maga kecses csészéjével.

– Gyerekkorunk óta. Sosem említette?

Füzi kissé túl hevesen rázta meg a fejét.

Tudta, hogy logikus módon az anyja – és feltételezte, hogy valaha *Moreg Vaine* – is volt fiatal, de az agya ezt nem tudta teljesen feldolgozni. Mintha próbálnának megérteni, hogy valaki önszántából vállalja, hogy bélyeggyűjtéssel tölti az idejét. De csak egy udvarias, tanácstalan homlokráncolásra futotta tőle.

– Régen volt, jóval azelőtt, hogy te megszülettl volna – jegyezte meg könnyedén Moreg. – Ahogy sokan közülünk – mármint, akik varázserővel bírnak

– a családjaikkal együtt az Mocsár-negyedben éltek. Tudod, az édesanyád és a nővérem, Molsa nagyon jó barátok voltak. Gyerekkorukban mindent együtt csináltak: farkascspadákat állítottak, hogy elkapják a helyi remetét, halottakkal uzsonnáztak, meztelenül táncoltak a holdfényben... de sok minden megváltozott – mint mindig –, mi pedig továbbléptünk. Így biztonságosabb, és Molsa már elment.

Moreg megköszöri a torkát:

– De ezzel ne is foglalkozz, csak idd meg a teádat!

– Ööö – Füzi mindössze ennyit tudott mondani, miközben erősen próbálta kivenni a fejéből a képet, ahogy az anyja meztelenül táncol a holdfényben.

A boszorkányra nézett, majd gyorsan elkapta a tekintetét. Moreg tekintete olyan éles volt, akár egy borotva. Füzi torka kiszáradt, amikor eszébe jutott az egyik nagyon ijesztő szóbeszéd a boszorkányról. De igazából *mindegyik* elég ijesztő volt.

Állítólag Moreg Vaine képes bárkit kővé változtatni, pusztán a tekintetével... Füzi a csészéjére nézett, és eltűnődött: *Miért van itt? Miért főz nekem teát?* Belekortyolt. A tea is jó volt. Erős, édes – ahogy szerette. A csésze pedig az övé volt – azon kevés holmi közé tartozott a házban, ami az ő tulajdonát képezte. Ma-

gányosan állt Mocsáriék konyhai komódját megtöltő csészék és csészealjak szedett-vedett gyűjteményében.

Füzi úgy gondolta, hogy a főboszorkák tudják, melyik csésze a tied. *Nemsokára meg kell kérdeznem tőle, hogy miért is van itt* – gondolta rettegve. Ismét kortyolt a teájából, hogy egy kicsit még elodázza azt a pillanatot.

Lehet, hogy Moreg csak anyát akarta meglátogatni? – tűnődött. Ez látszott a legvalószínűbb magyarázatnak. Füzi még kettőt se kortyolt, amikor Moreg minden reményét szertefoszlatta. Füzire nézett: szeme akár a legsötétebb fekete tinta.

– A segítségedre van szükségem – mondta olyan hangsúllyal, ami aggodalomra adott okot.

Füzi pislogott egyet.

– A én... segítségemre?

Moreg bólintott. – Tudod, a keddről van szó. Nem igazán értem, hogy miért vagy hogyan... de biztos vagyok abban, hogy eltűnt.

– El...tűnt?

Moreg mereven bámult rá. – Igen.

Kínos csend telepedett rájuk.

Füzi Moreget bámulta.

A boszorkány pedig őt.

A jelek szerint semmilyen más magyarázat nem volt. A boszorkány minden bizonnyal *megőrült*. Flóri nagyí azt mondta, hogy néha a legjobbakkal is meg-esik. Ő már csak tudja, hiszen neki is elment az esze.

Azt mondják, hogy Moreg Vaine egyedül él a Mitlar Ködmezőn, ahonnan az élőhalottak birodalmának be-járata nyílik. Füzi úgy gondolta, hogy ettől aztán bár-ki bedilizne. Elég veszélyes kombinációnak tűnt, hogy valaki őrült, és hatalma is van, így kissé zavartan rá-mosolygott a boszorkányra, remélve, hogy csak félre-értette.

– Eltűnt? A... a nap?

Moreg bólintott, majd felállt, és levette az ajtó mö-götti akasztóról Mocsáriék Vigyorköd-naptárát, és odaadta Füzinek.

Füzi megnézte.

Nem volt biztos abba, hogy mit is kellene nézni: fé-lig-meddig arra számított, hogy a hét hétfőről egysze-rűen csak átugrott a szerdára. Némi csalódottságot ér-zett, amikor felfedezte, hogy ez nem így történt. A kedd még mindig ott volt. Akárcsak a hirdetés, miszerint Leightonék ciderje minden betegséget gyógygít.

– De hiszen még mindig...

Moreg türelmetlenül bólintott. – Igen, ott van, de nézd meg közelebbről!

Füzi megnézte. A naptár minden napja fölé vásárok, falugyűlések, aratási menetrendek, holdfázisok és más események voltak nyomtatva. Minden naphoz tartozott legalább egy – kivéve a keddet.

Összeráncolta a homlokát. – De ez bár...

– Bármit jelenthet. Igen. Ez nekem is eszembe jutott. De továbbra sem hagy nyugodni az érzés, hogy ez jelent *valamit*. Valami rosszat. – Moreg egy kis szünetet tartott, csak utána magyarázta meg: – Emlékszel arra, hogy mit csináltál kedden?

Füzi összeráncolta a homlokát. Behunyta a szemét, és egy másodpercig egy nagy, molyrágta, lila kalap valamint az oldalához tűzött hosszú, hetyke, zöld toll úszott el előtte. Flóri nagy arca elfordult, és egy pillanatig érezte, hogy félelmében összeszorul a gyomra. De aztán, ugyanolyan gyorsan, ahogy megjelent, el is tűnt a kép, és magával vitte a pillanatnyi nyugtalan-ságot.

Erősen gondolkodott, úgy, ahogy akkor szoktunk, amikor egy álom nagyon valósnak tűnik ébredéskor, mégis másodperceken belül elillan, és utána már lehetetlen felidézni. Hétfőn Lonnis gazdának segített megtalálni a bérleti szerződését. Nélküle elveszítette volna a jogot arra, hogy narancsot termesszen, de szerencsére Füzi megoldotta a helyzetet, és most már minden

rendben volt a Lonnis-farmon – ő pedig egy egész zsák narancsot kapott ezért. Aztán hazament, és segített Flóri nagynak átültetni a zsörtölődő Gertrúdiákat. Az édes, bíborszínű gyümölcsöt arra használta a nagymamája, hogy elfedje némelyik főzete förtelmes ízét (de nem igazán járt sikerrel, ahogy a legtöbb főzete sem nagyon ért semmit a balesete óta). Szerdán a piacra ment, segített a hermi háziasszonyoknak megtalálni az elhagyott háztartásai cikkeiket. Csütörtökön az anyja elment a Vásárba, és most meg már ma van...

– Nem igazán. Úgy tűnik, nem emlékszem arra, hogy mit csináltam aznap.

Moreg bólíntott, majd felsóhajtott:

– Azt reméltem, hogy talán máshogy lesz, de akárkivel beszéltem, mindenkinél ugyanazzal szembesültem – arra még emlékeznek, hogy mit csináltak a hét nagy részében, de a kedd teljesen kiesett nekik.

Füzi az ajkába harapott, és habozott. – De ez nem...?

– Normális? – segítette ki Moreg, majd legyintett egyet. – De, természetesen azt. A legtöbb ember azt se igazán tudja felidézni, hogy mit vacsorázott az előző este. Bár, ha nagyon törik a fejüket, valami eszükbe szokott jutni. Csakhogy, ha a keddről volt szó, bárkit

is kérdeztem, senki sem emlékezett arra, hogy mi történt. *Még én sem.*

Füzi összeráncolta a homlokát. El kellett ismernie, hogy ez valóban különös. – Hány embert kérdezett meg?

Moreg fürkészően nézett rá. – **Mindenkit Cso-dafalvában.**

Füzi szemöldöke felszaladt. Ez aztán tényleg meglepő volt: egy egész falu. Jó, egy kis falu, mely inkább csak egy hosszú út volt, de akkor is: legalább tizenöt család.

Újabb gondolata támadt. Egy kicsit habozott, de aztán megkérdezte: – Miért mondta azt, hogy „*még én sem*”?

Alig látható mosoly suhant át Moreg arcán.

– Okos vagy! Ez nagyon jó. Úgy értettem, hogy furcsa, hogy korábban ez még sosem történt meg velem.

Füzi megdöbben.

– Soha nem felejtette még el, hogy mit csinált?

– Soha.

Füzi szeme majd kiugrott meglepetésében. Igazából nem is nagyon tudta, hogy mihez kezdjen ezzel az információval. Lenyűgözte, de ugyanakkor szörnyen bosszantotta is.

Moreg témát váltott. – Úgy tudom, hogy te megtaláló vagy.

Füzi habozott, így még sosem nevezték. Magában alázatosan meghajolt érte. Kamilla, a nővére szinte egész gyerekkorában csak „küldönc”-nek nevezte. Erről már leszokott. Legalábbis majdnem teljesen.

– Igen. Vagyis... Nem. Nem teljesen. Úgy értem... Megtalálok ezt-azt... olyasmiket, amik elvesztek.

Moreg egy szót sem szólt.

Füzi villámgyorsan megtörte a csendet. – Úgy értem... Meg tudom találni a kulcsát, ha elvesztette, de nem hiszem, hogy egy egész napot képes lennék megtalálni... még akkor sem, ha eltűnt.

Moreg összevonta a szemöldökét. – De azért megpróbálhatod, nem?

Füzi eltöprengett rajta. Végül is igen. Semmi sem akadályozta abban, hogy legalább *megpróbálja*. Idegesen nagy levegőt vett, behunyta a szemét, majd karját égne emelve a keddre koncentrált.

– EZT AZONNAL HAGYD ABBA! – kiabálta Moreg, és olyan gyorsan ugrott fel, hogy a széke hangos csattanással zuhant a kőpadlóra. Füzi nagyot nyelt, míg Moreg figyelte, ahogy lassan leereszti a karját, mintha csak egy veszélyes vipera lenne. A boszorkány a mellkasát markolva, rázkódva zihált.

Füzi remegő hangon szólalt meg, és minden erejét össze kellett szednie, hogy a hangja *ne* legyen vádló:

– Nem értem... hiszen azt kérte, hogy próbáljam meg, nem?

Moreg megköszörülte a torkát, majd egy pillant elteltével szinte ugyanolyan lett a hangja, mint volt – de egy halk nyüsztést hallhatott, aki igazán figyelt.

– Valóban, igen... – felelte a boszorkány. – Arra kértelek. De nem akarom, hogy most próbáld meg, *egyelőre* még ne. Te jóságos Wol, dehogy! Anélkül semmiképpen sem, hogy ne lenne valamiféle tervünk – nem ronthatunk csak úgy be, hogy visszaszerezzük. El sem tudjuk képzelni a következményeket... – mondta, és megrázkódott. – **Brrr!**

Füzi csodálkozva nézett, így Moreg elmagyarázta:

**RÉMÜLET!
A SZÍVEM!**

– Én úgy hiszem – mondta, miközben fekete, márványszerű szeme tágra nyílt –, ha most megtaláltad volna a keddet, és visszahozod a jelenlegi valóságba, az minden bizonnyal katasztrofális következményekkel járt volna. Lehetséges, hogy az univerzum egész rendszere szétszakad, és mindennek vége...

– Tessék? – kérdezte Füzi.

– Azt hiszem, ez a **világvégét** jelentette volna.

Füzi visszaült, de a szíve vadul kalapált a mellkasában. A tudat, hogy elhozhatta volna a világvégét, finoman szólva is kijózanító volt.

Moreg ugyanakkor látszólag megnyugodott.

– Az a helyzet, hogy amíg meg nem tudjuk, mi történt, lehet, hogy csak ártunk. Minden csak még rosszabb lesz, pedig már most is hihetetlen ez az egész.

Füzi zavartan ráncolta a homlokát. – Ezt meg hogy érti? Értem én, hogy, ööö... nem olyan jó, hogy eltűnt a kedd, de azért ez csak nem jelenti a világ végét? Hiszen csak egy nap...

Egy nap, ami úgy tűnik, hogy amúgy se hiányzik senkinek. Akkor meg mi a baj? – gondolta Füzi.

Moreg pislogott egyet. – Ami azt illeti, *eljöhet a világvége*, ha nem találjuk meg. **Bármilyen is történt az elmúlt kedden, Csillagpaff egész szövetére hatással lehet, és az lassan, szálanként bomlik majd szét.**

Füzi bambán nézett, és még a szája is tátva maradt. Fel sem fogta, hogy ez ennyire komoly lehet.

Moreg bólított. – Ezért kell a legelején kezdenünk. Nem mehetünk tovább, amíg nem tudjuk biztosan, hogy mi történt. Vagy, ami még fontosabb: hogy miért.

A boszorkány kinézett az ablakon, és kissé összeráncolta a homlokát, majd hunyorított, mintha próbálna tisztábban látni.

– Van valaki, akire szerintem szükségünk lesz. Valaki, aki segíthet nekünk... ez viszont nem lesz egyszerű, mert először meg kell találnunk őt.

– Ó, és miért nem lesz egyszerű? – kérdezte Füzi.

Moreg felé fordult, és elmosolyodott. – Mert ő egy oublier, méghozzá az egyik legjobb Csillagpaffban – nem csoda, hiszen már az ősei is azok voltak. A gond az, hogy egy oubliert szinte lehetetlen megtalálni, ha csak nem tudjuk, hogy hol keressük.

Füzi értetlenül nézett rá. – Egy oubl... micsodát?

– Egy oubliert. Tudod, ez ósel nyelven van.

Füzi mindig erre gondolt, ha egy szónak nem értette a jelentését. A legtöbben Csillagpaffban a modern selt beszéltek, leszámítva az ótörpe nyelvjárást – de ennek inkább csak az volt az oka, hogy így választékosabban tudtak káromkodni.

– Obliének kell ejteni – bár manapság inkább elfeledett elbeszélőkként ismerik őket, ugyanis látják a múltat.

– Akkor a látnokok ellentétei?

Moreg az állán dobolt az ujjaival. – Mondjuk, hogy igen...

– Mint az anyám – szakította félbe Füzi, akinek az édesanyja ismert látnok volt, és ezért keresztül-kasul járta az egész Selá-királyságot.

Moregnek a jelek szerint megakadt valami a torlán, mert kissé feszült hangon válaszolt.

– Ööö... igen, mint az édesanyád. Bár a legtöbb embernek, aki „látnok”-nak nevezi magát, és azt állítja, hogy látja a jövőt, valójában fogalma sincs arról, hogy igazából hogy is kell ezt csinálni. Gyakran állítják, hogy kapcsolatban állnak a „másik oldal”-al, a halottakkal – mondta egy hitetlenkedő horkantás kíséretében.

– Persze a valódi látnokok nagyon ritkák. De köztudott róluk, hogy a legapróbb események között is összefüggést fedeznek fel, ezáltal képesek látni a jövő lehetséges változatait. Például, ha látják, hogy egy adott virág kinyílik télen, pedig általában tavasszal szokott, akkor ki tudják következtetni, hogy nyáron tájfun lesz.

Füzi értetlenkedve nézett rá.

Moreg folytatta: – Hacsak valahogy nem tudják rábírní az utolsó verebet, hogy még a tavaszi napéj-egyenlőség előtt fészket rakjon. Érted?

Füzi valami bólíntásfélét produkált, de főleg azért, mert úgy tűnt, hogy ezt várják tőle. De valójában *egyáltalán nem* értette.

Moreg, észre sem véve Füzi zavarodottságát, folytatta: – Az elfeledett elbeszélők ugyanakkor az emberek múltbéli emlékeit látják, látomásként törnek rájuk, amikor mások is ott vannak körülöttük. Sajnos a látnokokhoz képest meglehetősen népszerűtlenek, képzelheted, hogy milyen kevés barátjuk van...

Füzi nem értette. – Miért?

– Nos, a látnokoknak is népszerűtlennek kellene lenniük. Senki sem akar olyasvalaki társaságban lenni, aki előrejelzi a halálát. Azonban nagyon kevesen képesek ilyesmit előre megmondani, így jó barátai az embernek, mert mindig azt mondják, amit hallani akarunk. Az elfeledett elbeszélők ugyanakkor ritkán, sőt szinte sohasem azt mondják, amit igazából hallani szeretnénk. Olyasmiket mondanak el, amit a legtöbben legszívesebben elfelejtenének, amiket szívünk szerint meg nem történtté tennénk...

Füzi elcsodálkozott: – Valóban?

Moreg bólintott. – Hát persze. Ott van például az öreg Valahavolt Herkules, aki kitűnő elfeledett elbeszélő volt. Egy kútban találták meg: megfulladt azután, hogy elsétált Dittánia hercege előtt, és megszegyenítette a királyi sereg századosa előtt. A herceg épp azzal hencegett, hogy született íjász, és amikor először lőtt íjjal, akkor rögtön a céltábla közepébe talált. Állítólag Herkules megállt, a térdére csapott, és nevetéstől fuldokolva azt mondta: „Arra gondolsz, amikor hátraestél egy mezőn, miután kilőttél egy nyilat, az íjaddal pedig szemem böktél egy bikát?” – kuncogta Moreg. – Tudod, látta a herceg emlékét arról a napról, és képzelheted, hogy a herceg mennyire örült ennek...

– De miért mondta el a hercegnek? – kérdezte döbbenben Füzi.

Moreg szája megrándult. – Nem tehetett róla – az elfeledett elbeszélők úgy látnak mindent, ahogy az megtörtént. És gyakran még azelőtt kibukik belőlük, hogy észbekapnának. Nem akarnak rosszat, csak amikor látomásuk van, nem mindig tudnak arról, ami körülöttük történik. Így néha elég kényelmetlen helyzetbe kerülnek. Ennek eredményeképpen már csak néhány oublier él, akik még elmesélhetik a történeteket, azonban ők hihetetlen ügyességgel képesek elrejtőzni padlódeszkák alatt vagy kutak mélyén. Gyakran hor-

danak magukkal ételt, nehogy megmérgezzék őket. Nagyon gyanakvóvá válnak, ha valahol összegyűlnek az emberek: részben azért, mert elárasztják őket mások emlékei, részben pedig azért, mert minél több látomásuk támad, annál nagyobb az esélye, hogy bajba kerülnek, mert megbántanak valakit. Így az a néhány, aki életben maradt, gyakorlatilag remeteként élnek, és ha valaki közelít hozzájuk, abban a pillanatban futásnak erednek...

– Ó! – mondta Füzi homlokráncolva. – Hogy talá-lunk meg egyet is közülük, ha így elrejtőznek?

– Mondtam, hogy nem lesz egyszerű – vigyorodott el Moreg. – De nem lehetetlen, ha tudjuk, hol kezdjük.

– És maga tudja?

– Ó igen. Rájöttem, hogy az életben néha hasznos egy kicsit visszanézni, hogy lássuk, mikor kell előre-mennünk.

– Hogy mi?

– Elmegyünk a legutolsó ismert lakhelyére.

– Ó! – felelte Füzi, és pislogott egyet a rosszat sejtető többes számot hallva.

– Azt hiszem, be kellene csomagolnod.

– Jaj nekem! – suttogta Füzi.